

Kapitola první

Led pokrýval okenice, za nimiž se ozýval dětský smích. Prošla jsem kolem domku, mířila jsem na trh. Krajina byla šedě bílá, obrysy stromů připomínaly ptačí křídla v té vši bělobě. Kývaly se ve větru jako hlavy lidí, kteří jiné lidi brali na vědomí. Dalo se to považovat za slabý náznak zájmu, a přesto to občas působilo jako nucené gesto, aby se nemusely projevovat slovy.

Každý domek tady měl bílou fasádu, pouze střechy a dveře zářily rudou barvou. Žádný z těch obyčejných domů ale nebyl tak zanedbaný jako ten náš. I ti nejchudší lidé z vesnice se měli lépe než my a navzdory tomu se nám nikdy nikdo nesnažil pomoci.

Žilo tu mnoho nesoucitných rodin, které už odmalička učily své děti k povrchnímu a pokryteckému chování. Ty si na mě a mého otce častokrát ukazovali se smíchem v očích, nedokázali pochopit naši bolest. Nikdo z nich. Bylo zvláštní si uvědomit, že já děti asi nikdy mít nebudu. Kdo by si mě taky vzal? Nemám věno a v kapse ani peníz, svatbu si nemohu dovolit. A stejně, vlastně ani nevím o nikom, koho bych si vzala.

Četla jsem mnoho knih o zamilovaných lidech, kteří překonali své životní překážky a poté byli navždy šťastní, jenže každý nemá takové možnosti. Bohatí se berou většinou jen z toho důvodu, aby zbohatli ještě víc a chudí si svatby nemohou dovolit.

Lidé, kteří mě neznali, si mě prohlíželi z dálky a ti, kteří mě znali, se mi vyhýbali, protože měli strach, aby jim v mé přítomnosti náhodou nezačaly mizet věci. Kromě táty jsem neměla nikoho.

„Dobrý den, Agnes,“ pozdravila jsem slušně, když jsem zastavila před stánkem s čerstvým chlebem.

Její oči se do mě zabodávaly jako dva střepy. Hodila po mně džbán dřívě, než jsem se stihla vzpamatovat. Ten spadl na zem a přímo přede mnou se roztránil na mnoho kusů. Téměř jsem ztratila rovnováhu.

„Vypadni odtud. Ať už tě tu nevidím, zlodějko. Jsi úplně stejná jako tvůj otec, ani nos mezi očima bych ti nevěřila. Zase mi sem jdeš krást, že se nestydíš,“ řvala na mě nepřičetně.

Ano, přesně takhle mě tu vidí všichni. Nikdo z nich nechápe, že nemáme z čeho žít. Tentokrát jsem s ní chtěla vyměnit přívěšek za chleba. A přesto na mě začala křičet dřívě, než jsem se jí stihla zeptat, zda jej se mnou vymění.

Pro tuto ves jsme s otcem nic neznamenal. Naše životy byly pro ně významné asi jako životy otravného hmyzu.